

РЕШЕНИЕ

№ 385

гр. Русе, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Аглика Гавраилова

Членове: Палма Тараланска
Антоанета Атанасова

при участието на секретаря Маня Пейнова
като разгледа докладваното от Палма Тараланска Въззивно гражданско дело
№ 20234500500445 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 374/24.03.2023 г., постановено по гр. д. № 3667/2022 г. по описа на Русенски районен съд е оставен без уважение предявения от В. М. И., ЕГН *****, от гр.Русе, със съдебен адрес: гр.Русе, ***, чрез адв. П.Х. – АК Русе отрицателен установителен иск, с правно основание чл. 439 ГПК, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено по отношение на О.-Русе, ЕИК ***, ***, представлявана от кмета, че по изпълнително дело №2022***0400512 на ЧСИ рег.№ *** на КЧСИ не им дължи главница от 5092,50 лв. и лихва от 10 328,62 лв., които вземания се основават на изпълнителен лист от 26.11.2003 г., издаден по гр.дело № 266/2001 г. по описа на РРС, поради погасяването им по давност.

Срещу постановеното решение е подадена въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство В. М. И., ЕГН *****, с доводи за незаконосъобразност и неправилност на решението, тъй като е нарушен материалният закон, а събраните и обсъдени доказателства водят на различен

правен извод. Позовава се на ТР № 2/2015 г. от 26.06.2015 г., постановено по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, което счита, че следва да се прилага и относно правоотношения, възникнали преди приемането му.

Навежда доводи за това, че едва с налагането на заповест за извършване на трудовото възнаграждение на 16.03.2009 г. е налице изпълнително действие, което би могло да прекъсне давността, но към този момент до извършването му вече са били изминали повече от две години от предходното валидно такова, т.е. перемпцията е вече настъпила, тъй като последното валидно действие е извършено на 11.10.2006 г. — датата, на която е завършила продажбата на имота на длъжника. Счита, че производството е прекратено по право, считано от 12.10.2008 г. и от този момент /датата на самото действие/ е започнала да тече и погасителната давност като всички действия, поискани и извършени след 12.10.2008 г., не са годни да прекъснат погасителната давност.

Счита, че от значение за изхода на делото е отговорът на въпроса прекъсва ли се погасителната давност от действие, извършено по дело, което е перемирано.

Намира за неправилно изложеното в мотивите на първоинстанционния съд становище, че такива действия са годни да прекъснат давността, базиращо се на група решения, в които съдебните състави приемат, че независимо от настъпилата перемпция съдебният изпълнител е длъжен да изпълни исканото действие, а то от своя страна прекъсва давността, в който смисъл е цитирано решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр.д № 1747/2020 г. на ВКС, IV гр.о.

Приема за правилно становището изразено в друга група решения, в които съдебните състави приемат обратното. В решение №371/29.10.2015 г. по гр. д. № 1385/2012 г. на ВКС, IV г.о. и решение № 42/26.02.2016 г. по гр.д. №1812/2015 г. на ВКС, IV г.о. се приема, че независимо от основанията за прекратяване на изпълнителното производство, всички предприети действия (дори тези преди перемпцията) се обезсилват по право. От това следва, че с още по-голяма сила действията след прекратяването нямат сила, т.е. те са невалидни.

Сочи, че поради противоречивата практика към момента е образувано тълкувателно дело №2/2023 г. на ВКС, ОСГТК, което да даде отговор на този въпрос.

Изразява мотивирано становище, в което счита за правилно изложеното такова, застъпвано в актовете, приемащи, че действията след прекратяването не пораждат правни последици. Намира, че другото становище е неприемливо с оглед правната сигурност. Приемането, че изпълнителният процес може едновременно да е и прекратен, и висящ не намира опора в никой от правните постулати, на които е изграден гражданският процес, а и утвърденото като теория и практика за изпълнителното производство.

Счита, че застъпвайки обратната теза в решението си, районният съд е приложил неправилно материалния закон, като е приел, че няма изтекла погасителна давност. Счита, че всъщност вземането на ответника е погасено по давност през октомври 2013 г., което е факт, осъществяващ хипотезата на чл.439 ГПК. За изтичането на давностния срок двете години до перемирането не са зачитани, както постановява решението от 28.03.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2020 г. на ВКС, ОСГТК като в настоящия случай петгодишна погасителна давност е налице дори и след датата на перемирането по закон.

Излага доводи за това, че като начална дата, от която тече погасителната давност следва да се приеме датата 12.10.2008 г., когато производството по изп. дело е било погасено по право поради настъпила перемция след последното валидно изпълнително действие, извършено на 11.10.2006 г.

След датата на настъпилата перемция, изпълнителното дело е прекратено по силата на закона. Изпълнителни действия, които са от естество да прекъснат давността не биха могли да прекъснат последната, когато се извършват по изпълнително дело, прекратено по право на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. По същество моли за отмяна на обжалваното решение и уважаване на предявения иск и присъждане на сторените в производството пред двете инстанции разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от ответната страна О. Русе, в която са развити доводи за неоснователност на жалбата и правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Счита, че първоинстанционният съд е изследвал в хронологична последователност релевантните изпълнителни действия поискани и осъществени в изпълнителните производства и въз основа на същите е стигнал до

правилният и законосъобразен извод, че задълженията на длъжника не са погасени по давност нито към месец октомври 2013 г., нито към настоящия момент. Познава се на изложеното в Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

Намира, че в процесния казус, видно от приложеното изп. дело на 01.02.2016 г., 10.10.2017 г., 23.05.2018 г., 04.04.2019 г., 01.10.2020 г. и 08.09.2021 г. са поисквани от вискателя извършване на валидни изпълнителни действия, а не само проучване имущественото състояние на длъжника, посредством всяко от които е прекъсната погасителната давност като в т.ч. са извършвани и валидни изпълнителни действия, като на 24.02.2016 г. е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжницата при съответните работодатели, като „Ф.“ АД, „КЛД“ ЕООД и „Е.К.И.“ ЕООД. Същевременно е постъпвало плащане по изпълнителното дело от трето лице – „Ф.“ АД - от месец март 2016 г. до месец март 2017 г., когато е получено уведомление, че длъжницата е освободена от работа. Впоследствие през месец януари 2022 г. е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника. След образуването на изпълнително дело № 2022***040512 по описа на ЧСИ Иван Хаджииванов с рег. № *** при КЧСИ са били извършени заповори на банкова сметка и трудово възнаграждение по отношение на длъжника през месец юни 2022 г. В тази връзка се позовава на Решение № 126 от 28.06.2022 г. по гр.дело № 3409 по описа за 2021 г. на ВКС, в което се посочва установената практика на ВКС и който съдебен акт на ВКС дава отговор на правния въпрос, въз основа на който е допуснато до касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 1, т. 1 от ГПК, а именно: прекъсва ли давността искането на кредитора за предприемане на изпълнителни действия с посочване на изпълнителни способности по перемирано на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнително дело. Моли решението на първоинстанционният съд като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено.

Русенски окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и взаимна връзка и в съответствие с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира

за установено следното:

Въззивната жалба е подадена срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, от процесуално легитимирано лице - ищеца по иска В. М. И., в законоустановения срок, поради което същата се явява допустима. Разгледана по същество е основателна.

Ищецът В. М. И. е предявила иск срещу О. Русе, че не съществува вземане на ответника, поради погасяване по давност на сумите по изпълнителен лист от 26.11.2003 г., издаден по гр. дело № 266/2001 г. на Районен съд Русе, както следва: сумата от 5 092,50 лв, представляваща неизплатена наемна цена за периода от м. 08.1999 г. до 15.05.2000 г., заедно със законната лихва от 25.01.2000 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 255,33 лв мораторна лихва за периода от 01.09.1999 г. до 15.05.2000 г., както и сумата от 375,00 лева разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна О. Русе в отговора на исковата молба е оспорила същата. Излага, че са предприемани изпълнителни действия, водещи до прекъсване на погасителната давност.

По делото няма спор, че по силата на влязло в сила решение, постановено по гр.дело № 266/2001 г. по описа на РРС, на 26.11.2003 г. в полза на ответника бил издаден изпълнителен лист за сумата от 5 092,50 лв., представляваща наемна цена за периода м.август 1999 г.- 15.05.2000 г., със законната лихва върху нея от 25.01.2001 г., с обезщетение за забава от 255,33 лв. за времето 01.09.1999 г.-15.05.2000 г., въз основа на който срещу ищцата, в качеството ѝ на ЕТ, заличен към момента, на 09.12.2003 г. е било образувано изпълнително дело при ДСИ към РРС, което от 19.12.2009 г. било прехвърлено при ЧСИ с рег.№ *** на КЧСИ с район на действие Окръжен съд-Русе, под № 148/2009 г.,по което има постановление за прекратяване на 14.04.2022 г. в хипотезата на чл.433 ал.1 т.2 ГПК.

С постановление на ДСИ от 11.10.2006 г., влязло в законна сила на 18.12.2006 г., на вискателя била възложена припадаща се на длъжницата част от недвижим имот, находящ се в землището на с.Старо село, общ.Тутракан. Постановлението за възлагане е било връчено на О.-Русе на 05.03.2007 г.

На 10.09.2007 г. О.-Русе поискала от ДСИ да бъде извършено ново проучване на имущественото състояние на длъжника и продължени

изпълнителните действия.

На 16.02.2009 г. вискателят уведомил ДСИ, извършил възлагането на имота, че дългът им не е напълно удовлетворен, поради което искат продължаване на изпълнителните действия. На 23.02.2009 г. делото от РС Тутракан е било върнато в РРС.

На 12.03.2009 г. и на 18.03.2009 г. ДСИ е наложил заповор съответно върху трудово възнаграждение и върху МПС, собственост на длъжника.

В периода 06.04.-06.07.2009 г. от ДСИ има извършени плащания в полза на вискателя. Такива са правени и от ЧСИ за времето 19.10.-09.11.2012 г. и 18.03.2016 г.-01.04.2017 г. по изп.дело № 148/2009 г.

По него дело от 11.01.2010 г. има наложен заповор на МПС, а на 24.03.2010 г.-на банкова сметка.На 14.04.2010 г. ЧСИ бил уведомен, че длъжникът не е клиент на съответната банка.На 01.10.2012 г. бил наложен заповор върху трудовото възнаграждение на ищцата.

На 01.02.2016 г. вискателят поискал да бъде извършено ново проучване на имущественото състояние на длъжника, като предоставил на ЧСИ правата по чл.18 от ЗЧСИ.

На 24.02.2016 г. е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника.След прекратяване на съответното трудово правоотношение, заповор при друг работодател е бил извършен на 02.06.2017 г.

На 10.10.2017 г., 03.04.2019 г., 01.10.2020 г. и на 08.09.2021 г. вискателят поискал ново проучване на имущественото състояние на длъжника и потвърдил на ЧСИ правомощията му по чл.18 от ЗЧСИ.

На 27.01.2022 г. бил наложен заповор върху трудово възнаграждение на ищцата, връчено на работодателя на 28.01.2022 г. Последният уведомил ЧСИ, че размерът на получаваното от длъжницата трудово възнаграждение не позволява извършването на удържки.

На 06.04.2022 г. при ЧСИ е постъпила молба за прекратяване на изпълнителното дело в хипотезата на чл.433 ал.1 т.8 от ГПК.

На 14.04.2022 г. ЧСИ издал постановление за прекратяване на изпълнителното производство и върнал на вискателя издадения в негова полза изпълнителен лист.Актът е връчен на О.-Русе на 21.04.2022 г.

На 14.04.2022 г. въз основа на издадения изпълнителен лист по

гр.дело № 266/2001 г. по описа на РРС, било образувано изп.дело № 2022***040512 по описа на ЧСИ рег.№ *** на КЧСИ.На 03.06.2022 г. били извършени запори на банкова сметка и трудово възнаграждение.

Между страните няма спор, че към датата на подаване на исковата молба размерите на вземанията на вискателя са за главница от 5092,50 лв. и лихви от 10 328,62 лв.

С оглед на събраните по делото доказателства, съдът намира от правна страна следното:

Ищецът В. М. И. е предявила отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК за защита срещу материалноправна незаконосъобразност на насочено срещу нея принудително изпълнение.

Искът е подаден от лице, което има качеството на длъжник по изпълнително дело срещу вискателя по изпълнението. Съгласно чл. 439, ал. 2 ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който иск може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В настоящия случай са наведени твърдения за изтекла в полза на ищеца - длъжник погасителна давност.

С оглед горното предявеният иск се явява допустим, тъй като ищецът се позовава на новонастъпили факти, на които длъжникът може да се позовава при оспорване на изпълнението по чл. 439 ГПК.

Погасителната давност се изразява в неупражняване на едно субективно право за определен период от време, с изтичането на който кредиторът губи възможността да търси принудително изпълнение на своето вземане. Съгласно разпоредбата на чл. 116 б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, а от прекъсване на давността започва да тече нова давност – чл. 117, ал. 1 ЗЗД.

Според ППВС № 3/18.11.1980 г. с образуването на изпълнителното дело се прекъсва давността, като по време на висящността на изпълнителния процес тя се спира /т. е. давност не тече/. В този случай новата погасителна давност ще започне да тече от момента, в който изпълнителното производство бъде прекратено.

Относно датата, от която тече погасителната давност, и относно предпоставките за спирането на давността е постановено ТР № 2/26.06.2015 г. В т. 10 е прието, че самото образуване на изпълнителния процес не прекъсва давността, а това става с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко отделно изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Приема се също така, че по време на изпълнителното производство давността не спира.

Един от спорните въпроси, на който следва да се даде отговор е от кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г., извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му.

Този въпрос преформулиран както следва: "Прилага ли се нормата на чл. 115, ал. 1, б. "ж" ЗЗД в изпълнителния процес по изпълнителни дела за събиране на вземания, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. ", е бил предмет на тълкувателно дело № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, по което е постановено тълкувателно решение № 3/2020 г., а именно, че „Погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приеменето на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

Това решение следва да се тълкува в смисъл, че се отнася само до висящи изпълнителни дела. Отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г., извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., поражда действие от датата на обявяването на тълкувателното решение, като даденото с т. 10 разрешение се прилага от тази дата само по отношение на висящите изпълнителни производства, но не и за тези, които са приключили преди това.

Настоящият състав споделя изводите по този въпрос, обективирани в решение № 371/29.10.2015 г. по г.д. №1385/2012 г. на ВКС, IV г.о. и решение № 42/26.02.2016 г. по г.д. №1812/2015 г. на ВКС, IV г.о., в които е посочено, че с разрешението по т.10 от ТР№2/2013 г. на ОСГТК на ВКС според които когато взискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в

продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал.1, т. 8 ГПК, респ. чл.330, ал.1, б.”д” ГПК /отм./. В посочените съдебни актове са изложени съображения, че в хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се обезсилват по право и дори да е имало такива, и да са били от вида на посочените в чл.116 б.”в” ГПК, те не могат да доведат до прекъсване на давността, т.е. изпълнителни действия, които са от естество да прекъснат давността не биха могли да прекъснат последната, когато се извършват по изпълнително дело, прекратено по право на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

В конкретния случай на 11.10.2006 г. е извършено последното валидно изпълнително действие, когато е завършила продажбата на недвижимия имот на ищцата, длъжник в изп. производство и тъй като в продължение на две години не са били искани от вискателя извършване на изпълнителни действия, производството е било прекратено на 12.10.2008 г., по силата на закона, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Съгласно чл. 433, ал. 2 ГПК във всички случаи на прекратяване на принудителното изпълнение съдебният изпълнител служебно вдига наложените запори и възбрани, като всички други предприети изпълнителни действия се обезсилват по право, освен ако не се касае за права, придобити от трети лица (чл. 433, ал. 3 ГПК). Ето защо, извършените изпълнителни действия след прекратяване на производството на 12.10.2008 г., не произвеждат целения от вискателя резултат да прекъснат погасителната давност. Тези действия са били извършени по прекратен изпълнителен процес и не могат да бъдат зачетени.

С оглед изложеното, предявеният иск следва да бъде уважен, а обжалваното решение като неправилно и незаконосъобразно - да бъде отменено.

С оглед изхода на делото, О. Русе следва да бъде осъдена да заплати на В. М. И. разноси в размер на 1 744,50 лв за първоинстанционното производство и 1 808,42 лева за въззивното производство съобразно представените справки по члл. 80 ГПК.

Воден от горното, Русенският окръжен съд

РЕШИ.

ОТМЕНЯ Решение № 374/24.03.2023 г., постановено по гр. д. № 3667/2022 г. по описа на Русенски районен съд като неправилно и незаконосъобразно и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439 вр. чл. 124, ал. 1 ГПК в отношенията между страните, че В. М. И., ЕГН *****, от гр.Русе **не дължи** на О. Русе, ЕИК ***, ***, представлявана от кмета, сумите от 5 092,50 лв. главница и 10 328,62 лв лихва, които вземания се основават на изпълнителен лист от 26.11.2003 г., издаден по гр.дело № 266/2001 г. по описа на РРС, поради погасяването им по давност.

ОСЪЖДА О. Русе, ЕИК ***, ***, представлявана от кмета да заплати на В. М. И., ЕГН *****, от гр.Русе разноси в общ 3 552,92 лв, от които 1 744,50 лв направени в производството по гр.д. № 3667/2022 на РРС и 1 808,42 лева за въззивното производство пред РОС.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в месечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____